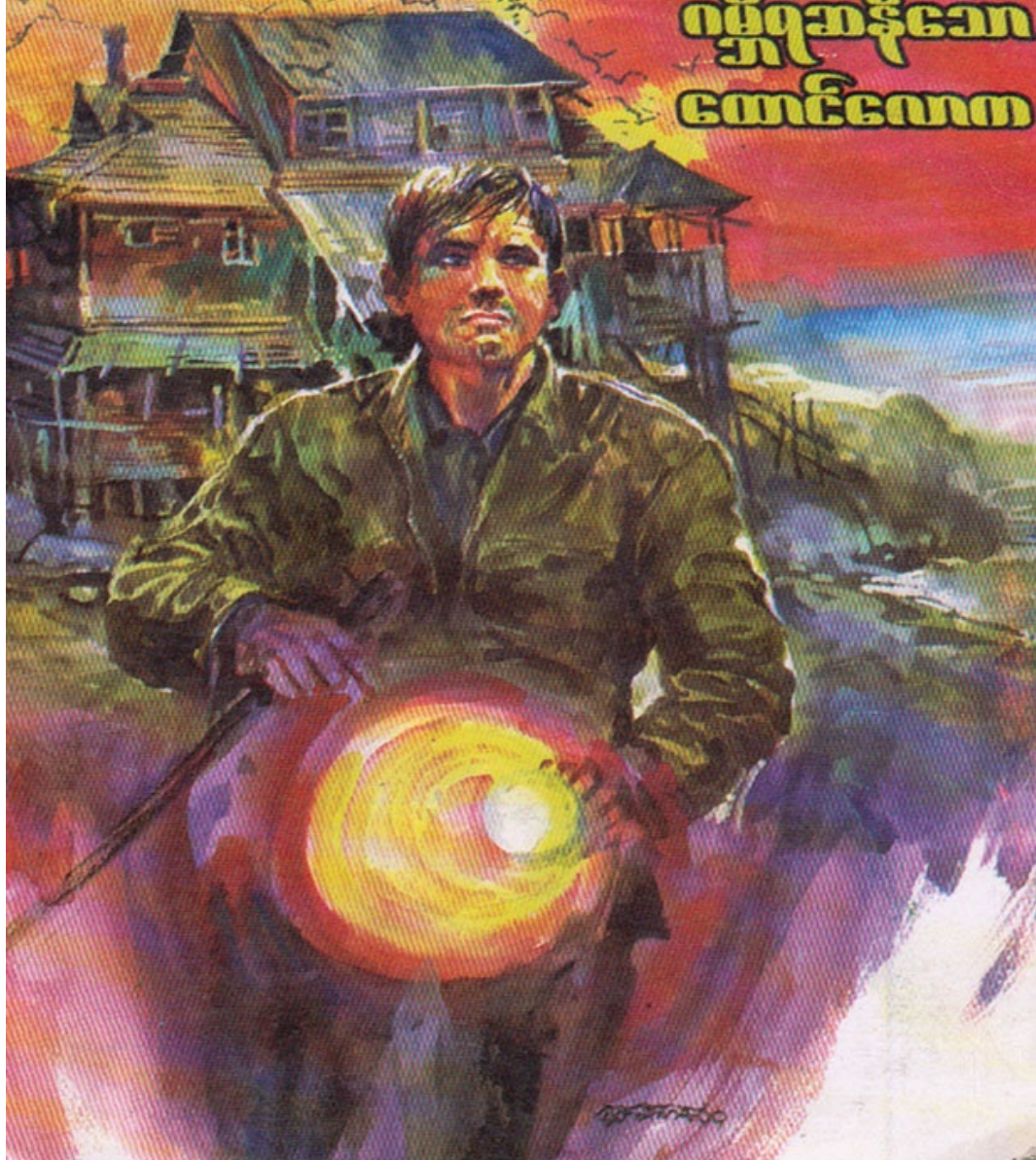

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဂမ္ဘီရဆန်သော ထောင်လောက

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်တို့ထောင်မှူးပေါက်စဘဝက အလွန်ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

ထောင်တွင်း၌ ဇူဇကာစစ် ဆင်ရေးနှင့် ဖမ်းထားသော စီးပွားရေးသမားများ များ၍ ထောင်တွင်း၌ စည်ကားလှသည်။ ဆီစက်သူ ဌေး၊ ဆန်စက်သူဌေးများနှင့် မျက်မှန်သမားများ ပြည်သူ့မုန့်တိုက်က ဝန်ထမ်းများကအစရှိသည်။ ထို စဉ်က ရှာမီးမုန့်တိုက်နှင့် ပြည်သူ့မုန့်တိုက်မှ မုန့်များမှာ နာမည်အလွန်ကြီးသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မှောင်ခိုဝင်ရောက်လာသည့် မုန့်များလည်း ရှိသည်။ သို့သော်ဈေးကြီး၍ ပြည်တွင်းလုပ်မုန့်များကို အား ပေးကြသည်ကများသည်။

ကျွန်ုပ်က အလုပ်သင်ထောင်မှူးဖြစ်၍ အမှတ်(၄)

အိမ်ဆောင်မှူးတာဝန်ကို ထောင်မှူးကြီးဦးစံ သိန်း(ရသေ့ကြီးဦးစံသိန်း)နှင့်တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရသည်။ ဆရာဦးစံသိန်းမှာ ထောင်ကျရုံးတာဝန်ကိုလည်း ယူထားသဖြင့် အမှတ်(၄) အိပ်ဆောင်အတွင်းရှိ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ရုံးခန်းကလေးတွင် အနေများသည်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ အမှတ်(၄)အိပ်ဆောင်

အောက်(၄)ခန်း(အဆောင်မှူးအခန်း)တွင် နေထိုင်၍ အဆောင်အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို ယူရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းတွင် ဆီစက်သူဌေးကြီး ဦးတင်အေး၊ ဆန်စက်သူဌေးဦးကျားနှင့် လောင်းကစားခိုင်ချုပ် ဦးဘိုကေ ၊ တပည့်ကို လှသန်းတို့ရှိကြသည်။ ၎င်း သူများမှာ ကျွန်ုပ်ခေါ်ထားခြင်းမဟုတ် ဆရာဦးစံသိန်းခေါ်ထားသူများသာဖြစ်ကြသည်။

ရုံးခန်းတွင် နေထိုင်သူများမှာ အခွင့်အရေးရကြသည်။

ထောင်မှူးအတွက်ဟုဆိုကာ ဟင်းချက် စားနိုင်သည်။ ရေနွေးကြို၍
ကော်ဖီသောက်နိုင်သည်။ ရေပဝချိုးရသည်။ အဆောင်တွင် ၊ အဆောင်
ပြင်ပသို့ရုံးအဖွဲ့အမည်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာသွားလာနိုင်သည်။

ထောင်ဝင်စာတွေ့ရာ၌ လည်း အခြားသူများထက်အချိန်ပိုရပြီး
ပစ္စည်းလည်းများများသွင်းနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းမှ စတုရန်းအလား
ဘီရိုကြီးများထဲတွင် နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ ဟောလစ်၊ အိုဗာတင်း၊ မိုင်လို၊
စီးကရက်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဘီစကစ်နှင့် ကိတ်မုန့်အမျိုး မျိုးတို့ဖြင့်
ပြည့်နေသည်။ ဘီစကစ်နှင့် ကိတ်မုန့်အမျိုးမျိုးတို့လည်း အလျှံပယ်ပေါလှသည်။

အဆောင်မှူးလုပ်ငန်းမှာ တစ်ရက်ခြားထောင်ဖွင့် ထောင်ပိတ်ရခြင်း၊
အစားအသောက်ပြည့်စုံ အောင်ဝေငှရခြင်း၊ အကျဉ်းသားများ
ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေးကို စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း ရခြင်း
အဆောင်ဝင်းအတွင်း မြေနေရာအပိုများ၌ ရာသီသီးနှံများအား
စိုက်ပျိုးရခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

အပတ်စဉ် တနင်္လာနေ့တိုင်းလည်း အကျဉ်းသားများ
ကျန်းမာရေးအတွက် ဆပ်ပြာနှင့် ခေါင်း လိမ်းရန်ဆီဝေငှရသည်။ ဆပ်ပြာကတော့
ရွှေဝါဆပ်ပြာအပိုင်းများအား တုံး၍ ဝေငှရသည်။ ခေါင်းလိမ်း ဆီကတော့
အုန်းဆီအစား၊ ပဲဆီ၊ နှမ်းဆီ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့်ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်ဥပဒေအတိုင်း ခေါင်းလိမ်းရန်
ဆီဝေငှရခြင်းဖြစ်သော်လည်း အုန်းဆီ မဟုတ်၍ ပုရွက်ဆိတ်တက်သည်ဆိုကာ
ခေါင်းမလိမ်းတော့ဘဲ လက်ဖက်သုပ်ရန်နှင့် အကြံအဖန် ဟင်း ချက်ပြုတ်ရာတွင်
အသုံးပြုကြသည်။ အကြံအဖန်ဟင်းဆိုသည်မှာ ထောင်တွင်း၌ မီးမဖိုရ၍ ခိုးချက်ရ
သည်။ အဆောင်တွင်း စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းဂေါ်ဖီ၊ မုံလာဥ၊ မုံညင်းရွက်၊
ကန်စွန်းရွက်၊ ဟင်းနုနယ် များတို့ဖြင့် ထောင်ဝင်စာလာပို့သည့်အသားဖြင့် ရောကာ

ဖြစ်သလိုချက်ထားသော ဟင်းဖြစ်သည်။

အချို့ကလည်း ထောင်မှပေးသည့်ပဲဟင်းကို အသားရော၍ ကြိဖန်ချက်ကြသည်။ ရေနွေးကြို ရာ၌ ပင် ဖယောင်းတိုင်မီးသုံး၍ ကျိုနိုင်ကြသည်။ ရေနွေးကြိုရာ၌ ပင် ဖယောင်းတိုင်မီးသုံး၍ ကျိုနိုင်ကြ သော ပညာရှင်များဖြစ်ကြလေသည်။ မီးဖိုရာတွင် မိလ္လာချောင်(သို့မဟုတ်) အဆောင်တောင်ယာအ တွင်း၌ ပုန်းချက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်က တင်ပြခဲ့သလို ကျွန်ုပ်၏ အဆောင်မှူးရုံးခန်း၌ စားသောက်စရာပစ္စည်းများ အလျှံ ပယ်ရှိသော်လည်း မနက်ပိုင်းထောင်ဖွင့်ပြီးချိန်၊ ကျွန်ုပ်အဆောင်မှူးရုံးခန်း၌ စားသောက်စရာပစ္စည်းများ အလျှံပယ်ရှိသော်လည်း မနက်ပိုင်းထောင်ဖွင့်ပြီးချိန်၊ ကျွန်ုပ်အဆောင်မှူးရုံးခန်းသို့ ရုတ်တရက် ရောက် ရှိလျှင် ရုံးအဖွဲ့သားများ စကားများနေတက်သဖြင့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်က အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ကိုလှသန်း အားမေးမြန်းရာ.....

“ကိုလှသန်း.....ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ အစားအသောက်ကိစ္စနဲ့ အဆင်မပြေကြဘူးထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့။ ပစ္စည်းနည်းနည်း ပါးပါးပျောက်လို့ စကားများကြတာ ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘီရိုတွေကို သော့ခတ်ထားတာမဟုတ်လား။ သော့က ဘယ်သူ့ကိုင်တာလဲ”

“အန်ကယ်ဦးတင်အေး ကိုင်တာ ဆရာ။ သော့က သူ့ဆီမှာ မပျောက်တဲ့စားစရာတွေပဲ ပျောက်ပျောက်သွားတာ။ ပျောက်တာကလည်း တခြားပစ္စည်းမပျောက်ဘူး။ ငါးခြောက်နဲ့ အမဲသား ခြောက်တွေပဲ ပျောက်လေ့ရှိသည်။”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီရုံးခန်းရောက်တာ တစ်လကျော်ပါပြီ။ အရင်က

ပစ္စည်းပျောက်တာ မကြား မိပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာရေ။ ပစ္စည်းပျောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဒီအသားတွေက ဒီ အတိုင်းစားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ချက်၊ ပြုတ်၊ ကင်၊ ကြော်စာမှရတာ ။ အဆောင်ထဲမှာလည်း ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီပြီ။ စားတဲ့လူမတွေ့ဘူး။ အတော်တော့ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဘီရိုသော့တွေကရော ပွင့်နေသလား”

“မပွင့်ဘူးဆရာ။ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘူး”

“သော့ကိုင် ဦးတင်အေးက ဆီစက်သူဌေးကြီးပါကွာ။ သူကတော့ ခိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ငါးခြောက်၊ အမဲခြောက်တွေက သူသွင်းထားတာဆရာ။ သူကဘယ်ပြန်ခိုးပါ့မလဲ။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးစားစေချင်လို့ သူသွင်းထားတာပါ။ သူကအလွန်လူကြီးဆန်တဲ့လူပါ။ ဘုရား၊ တရားလည်း မြဲပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မစဉ်းစားတက်တော့ဘူး။ ညဘက်အလှည့်နဲ့ စောင့် ဖမ်း ကြည့်ပါ။ ရုံးခန်းထဲမှာ တံခါးအလုံပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားတာ အပြင်လူကတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ဤကိစ္စ၊ ဤလိုနှင့် ပြီးပြီထင်သော်လည်း ငါးခြောက်၊ အမဲခြောက်များမှာ ညစဉ်ပျောက်နေ တက်သည်။ ရှိတာ အကုန်ယူသွားခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ဘီစကစ်မုန့်နှင့် နို့ဆီ၊ သကြားထုတ်များမ ပျောက်၊ တန်ဖိုးကြီးသော Nest Coffee ပုလင်းများ၊ TRIPLE-FIVE စီးကရက်ဘူးများလည်း မပျောက် အသားခြောက်များသာ ပျောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုလှသန်း အဆောင်တွင်းတောင်ယာအား စစ်ဆေးသည်။ ဒီဇင် ဘာလဆောင်းကာလမို့ ဆောင်းသီးနှံများဖြစ်သော မုံညင်း၊

မုံလာ။ နိုးကို။ ကိုက်လန်၊ ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် ရုံးပလေသီး၊
ချည်ပေါင်ပင်များဖြစ်ထွန်းလှသည်။ အမှတ်(၄) အိပ်ဆောင် ရေချိုးကန်ရှည်ကြီး
အနောက် ဘက်အစွန်းတွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။
ညောင်မှတ်ဆိပ်ပင်ကြီးဖြစ်သည်။

လူကြီးနှစ်ဖက်ခန့်ရှိ၍ အကိုင်းများအား မကြာခဏခုတ်ဖြတ်ထားသဖြင့်
ပုတိုတို ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အပင်အောက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ္တနားစဉ်
အပင်ခြေရင်း၌ ငါးခြောက်ရိုးများကို တွေ့ရ သည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကိုလှသန်း... ဒါငါးခြောက်ရိုးတွေမဟုတ်လား။
ခင်ဗျားတို့ပျောက်တဲ့ ငါးခြောက်နဲ့များ ပတ်သက်နေမလား။”

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာ၊ ငါးရံခြောက်ရိုးတွေပဲ။ ဒီမှာ ငါးရံခေါင်းရိုးနဲ့
ကျောမရိုးမကြီးတွေ ဘယ်သူ ကများ အစိမ်းစားထားပါလိမ့်”

“ကဲ.. လက်သည်တရားခံပေါ်ဖို့ သဲလွန်စရပြီ။ နေ့စဉ်
ဒီအပင်ကြီးဘက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် ပေတော့။ ရုံးခန်းထဲလာပြီး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ “ဘောက်ဆင်း”တွေလည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

နောက်တခြားထောင်ဖွင့်ပြီးချိန်
ကျွန်ုပ်တို့ရုံးခန်းသို့ရောက်သွားရာကိုလှသန်းက...

“ဆရာရေ ... ငါးခြောက်ခိုးစားတဲ့ တရားခံတော့တွေ့ပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့
လူမဟုတ်ဘူး။”

“လူမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မြေကြွက်ကြီးတွေလား။ အဆောင်ထဲမှာလည်း
ကြွက်ကြီးတွေရှိပေမဲ့ ဖမ်းစား တဲ့ကောင်တွေကများလို့ ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်လား။”

“မြေကြွတ်မဟုတ်ဘူးဆရာရေ သံချောင်းဗျ”

“ဟေ့... ဘယ်ကသံချောင်းလဲ။ တို့အဆောင်ထဲကပဲလား။”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ အရင်အပတ်က ရေချိုးကန်နားမှာ မိုးလုံးက ပေါက်တူးနဲ့ပေါက်တူးနဲ့ ခုတ်သတ်လို့ သေသွားတဲ့ သံချောင်းပဲ။ ညကကျွန်တော်တို့ မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်လို့မြင်တာ”

“ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သေသွားတဲ့လူက ငါးခြောက်လာခိုးစားရတယ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာ”

ဦးတင်အေး။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်လုသန်းပြောတာ အမှန်ပါ။ ညက ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့တွေ အကုန်မြင်လိုက်ကြပါတယ်။ သံချောင်းသေတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပါပဲ။ စွပ်ကျယ်အကျယ်လက်ပြတ် ဝတ်ထားပြီး ပုဆိုးက အနက်ရောင်၊ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေရဲနေတာပဲ။ ဘယ်လိုဝင်လာမှန်းမသိ လိုက်ရပေမယ့် ပြန်ထွက်သွားတော့လည်း သစ်သားဘာယာတန်းကိုကျော်ပြီး အပြင်သံတိုင်ကြား က ထွက်သွားတာပဲ”

“ငှ လက်မလောက်သာခြားတဲ့ ဘာယာတန်းနဲ့ သံတိုင်ကြားက ထွက်သွားလို့ ရသလားဗျာ။ ယုတ္တိမ ဆန်လိုက်တာ”

“သူက သရဲပဲဆရာရယ်။ ထွက်ချင်တိုင်းထွက် ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လို့ရတာ ပေါ့”

“ကျွန်ုပ် ငြိမ်သွားရပါသည်။ ပြီးခဲ့သောအပတ်က ထောင်တွင်းတောင်ယာခင်း၌ အကျဉ်းသားနှစ်ဦး စကားများရန်ဖြစ်ကြပြီး ပေါက်တူးကိုင်ထားသူမိုးလုံးက သံချောင်းအားခေါင်းကို ပေါက်ပြားဖြင့် ခုတ် သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသောအမှုဖြစ်သည်။ မိုးလုံးကိုတော့ လူသတ်မှုဖြင့် တိုက်သို့ပို့ထားသည်။”

မိုးလုံးမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော်လည်း တိုက်ထဲ၌ ညစဉ်အော်ဟစ်ဆူပူနေသဖြင့် တစ် ယောက်တည်းမထားဘဲ အခြားအကျဉ်းသားနှစ်ဦးဖြင့် တွဲဖက်ထားရသည်။ မိုးလုံးမှာ စိတ်မမှန်တော့ ဘဲ

အခြားအကျဉ်းသားနှစ်ဦးဖြင့် တွဲဖက်ထားရသည်။ မိုးလုံးမှာ စိတ်မမှန်တော့ဘဲ စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ဦးပမာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရှာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အင်းစိန်ထောင်အိပ်ဆောင်များ၌ ဆောင်းရာသီတွင် ထောင်လန့်တတ်သည်။ အိပ်ဆောင်အတွင်းသို့ ဝက်လိုလို၊ ဆိတ်လိုလို၊ ခွေးလိုလိုအကောင်ကြီးမျိုး၊ ဘာယာတန်းမှဝင် ရောက် လာပြီး အိပ်ပျော်နေသော အကျဉ်းသားများအား ခွာနှင့်နင်း၍ တစ်ဖက်အပေါက်မှ ထွက်သွားတတ်သဖြင့် အကျဉ်းသားများလန့်နှိုးပြီး ပြိုင်တူအော်တက်သဖြင့် ထောင်လန့်တက်သည်။ (၃-ဆောင်၊ အောက်(၄)ခန်းသည်းထိတ်ရင်ဖို မဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၆-ဇွန်လ)

ငါးခြောက်ခိုးမှုအား ထောင်ပိုင်ကြီးထံတင်ပြပြီး နောက်တစ်ပတ်တွင် အကျဉ်းထောင်ဘုန်း တော်ကြီးအား ပင့်ခေါ်ခွမ်းကျွေးအမျှဝလိုက်သဖြင့် ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ သို့သော်....

သောကြာနေ့ တစ်ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထောင်ပိတ်ရော ပိတ်မရ။ လူတစ်ယောက်ပျောက်နေ သည်။ ယနေ့ သောကြာနေ့ဖြစ်၍ ရုံးထွက်၊ ရုံးပြင် အဝင်အထွက်လည်း များသည်။ ည ၈ နာရီထိုးသော် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထောင်ပိတ်မရပါ။ အိပ်ဆောင်များကိုလည်း အဖွဲ့ခွဲရှာစစ်ဆေးပြီးပြီးရေတွက်ခြင်းမမှား။ ထောင်ကျရုံးနှင့် တံခါးကြီး အချုပ်ရုံးလှဝင်၊ လူထွက်လည်း စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ မမှားပါ။ အဆောင်များအ တွင်းမှ လူတစ်ယောက်ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ သေချာနေပါပြီ။

ည ၉ နာရီထိုးတော့ ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်၍ မေးနေသော ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးဘီမဂ္ဂနန်း ဘူပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ မိန်းဂျေသို့ရောက်လာသည်။

“ဦးစံသိန်းတို့ ဦးသိန်းဝင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ထောင်ပိတ်နောက်ကျနေပြီ။ အုတ်ရိုးတွေစစ်ပြီးပြီ လား။ အဆောင်တောင်ယာတွေနဲ့ အလုပ်ဘက်ရော စစ်ပြီးပြီလား။”

ဦးစံသိန်း။ ။ အဆောင်တွေအတွင်းနဲ့ အုတ်ရိုးတွေစစ်ပြီးပါပြီ
ထောင်ပိုင်ကြီး။ အလုပ်ဘက် တော့ မစစ်ရသေးပါဘူး။

ဦးသိန်းဝင်း... ရိက္ခာက ဓာတ်မီးတွေထုတ်၊
အလုပ်ကြီးဘက်သော့တွေပါထုတ်၊ နားနေတဲ့ အ ရာတွေပါ အားလုံးခေါ်။
အလုပ်ဘက်ထဲဝင် စစ်ဆေးမယ်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်ုပ် အမြန်ဆုံး
ပြေးလွှားလုပ်ဆောင်ရတော့သည်။ ရိက္ခာဌာနသို့သွား၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ၁၀
လက်ထုတ်ရသည်။ အလုပ်ဘက်သော့များအား တံခါးကြီးမှ ထုတ်ရသည်။ သော့
ကျွမ်းကျင်သူ အလုပ်ဘက်ဝင်ကိုင် တပ်ကြပ်ကြီးဦးအေးမောင်နှင့်အဖွဲ့ကိုလည်း
ခေါ်ရသည်။ နားနေ သော အရာရှိအားလုံးကိုလည်း ဂါတ်ခန်းတွင်အကြောင်းကြား၍
ခေါ်ခိုင်းရသည်။

အားလုံးပြီးစီး၍ မိန်းဂျေးတွင် လူစုံအောင်စောင့်ပြီး အလုပ်ဘက်သို့
အဖွဲ့လိုက်ချီတက်ကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဆောင်အမှတ်(၄)မှ
ဒုတိယအဆောင်မှူးဦးထွန်းမောင်လိုက်လာ၍ ပျောက်နေသော
တရားခံအားတွေ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြားလာသဖြင့် မိန်းဂျေးတွင်
ပြန်လည်စုရုံးကြပြန်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး။ ။ ဦးထွန်းမောင်... ဘယ်ကပြန်တွေ့တာလဲ။
ဘယ်သူလဲ။

(၂)ဆောင်က အချုပ်သစ် လေးမောင်ပါ ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့
(၄)ဆောင်က ရေချိုး ကန်နားက ညောင်ပင်ပေါ်တက်ပုန်းနေတာ။ အဲဒါ
သူ့ဘာသာပြုတ်ကျလာပြီး အော်သံကြားရလို့ ရုံး ခန်းက
ကိုလှသန်းတို့အဖွဲ့အကြောင်းကြားမှ ကျွန်တော်တို့သိရပြီးဖမ်းမိတာပါ။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ စိတ်အလွန်ဆိုး၍ သူကိုင်နေကျ မျဉ်းလုံးနှင့်

ရိုက်ရန်ရွယ်သော်လည်း အချုပ် သစ်လေးမောင်မှာ ခေါင်းတွင် သွေးများရဲနေပြီး လက်တစ်ဖက်ပါကျိုးနေသဖြင့် မရိုက်တော့ဘဲ....

“ဘယ်သူရိုက်ထားတာလဲ။ လက်တောင်ကျိုးနေပြီ။ နောင်အမိန့်မရဘဲ တရားခံကို မရိုက်ပါနဲ့”

ဦးထွန်းမောင်။ ။ ဘယ်သူမှမရိုက်ရသေးဘူး။ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ လက် ကျိုးပြီး ခေါင်းထိသွားတာပါ။

ဆရာဝန်ဦးထွန်းလွင်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်စစ်ဆေးပြီး ထောင်ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးပို့ပါ။ လောလော ဆယ် ဆေးမှူးကိုခေါ်ပြီး အရေးပေါ်ပြုစုခိုင်း သွေးထွက်လွန်ပြီး သေသွားဦးမယ်။

တရားခံပြေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မရိုက်ရသေးခင် ကျိုးနှင့်နေလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် ထွက်ပြေး ရသည်ကိုတော့ မေးစစ်ရပေဦးမည်။ ဆေးမှူးသိန်းစန်းရောက်လာပြီး အရေးပေါ်ပြုစုနေစဉ်ထောင် ဆ ရာဝန် ဦးထွန်းလွင် ရောက်လာသည်။

ဆရာဝန်။ ။မင်းဘာကြောင့် ထွက်ပြေးတာလဲ။ ဒီနေ့မှရောက်တဲ့အချုပ်လူသစ်ဆို ဟုတ်လား။

အချုပ်သားလူသစ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ကုပ်ကုပ်ကလေး ငြိမ်နေရာမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ကြောက်လွန်းလို့ ကြိမ်ကြိရာ လုပ်မိတာပါ။ ထောင်ကျတွေနဲ့ ရောလိုက်သွားပြီး ရေချိုးကန်မှာ မျက်နှာသစ်တယ်။ မှောင်စပျိုးချိန် လူလစ်တာနဲ့ ညောင်ပင်ပေါ်တ ပုန်းနေတာပါ။ အုတ်တံတိုင်းတွေက မြင့်လွန်းတာမို့ မကျော်ရဲပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်မှာစိုးလို့သာ ညောင်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေတာပါ”

ထောင်ပိုင်ကြီး ။ ။ ထောင်ထဲရောက်မှ မင်းကိုဘယ်သူက ရိုက်မှာလဲ။

အခုလို ထွက်ပြေးဖို့ကြံ စည်မှ အသေရိုက်ကြမှာ။ ထောင်ဥပဒေမှာ ပုဒ်မ(၂၂၄)ဆိုတာရှိတယ်။ အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသား ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ရင် အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်ရာသော်လည်း ကောင်း။ တုတ်ဖြင့်ရိုက်၍ သော်လည်းကောင်း ဟန့်တားဖမ်းဆီးနိုင်တယ်။ အခုမင်းက ဘာမှုဖြစ်တာလဲ။

ရန်ဖြစ်လို့ တုတ်နဲ့ရိုက်မိတာပါ ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျွန်တော်နဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့အဖွဲ့လည်း ထောင်ထဲပါ တယ် ။ ကျွန်တော်ကို ရဲစခန်းအချုပ်မှာ ဘာမှမလုပ်ကြပေမဲ့ ထောင်ထဲရောက်ရင် သတ်ပစ်မယ်အချုပ် ကားပေါ်မှာ ကြိမ်းဝါးလာလို့ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့လမ်းခွဲပြီး (၂)အဆောင်ထဲမဝင်ဘဲ(၄)အဆောင်ထဲဝင် ပြေးခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒါသစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေရင် ညောင်ပင်ပေါ်က မဲမဲအကောင်ကြီးတစ်ကောင်က ကျွန် တော့်ကို ကန်ချလို့ ပြုတ်ကျခဲ့တာပါခင်ဗျာ။

ထောင်ပိုင်ကြီး။ ။ ဒီညောင်ပင်ကြီးဇာတ်လမ်းက လာပြန်ပြီလား။ ဟိုအပတ်ကလည်း ငါးခြောက်ခိုးစားမှုဖြစ်လို့ ထောင်ဘုန်းကြီးနဲ့ ဆွမ်းသွတ်အမျှေဝပြီးပြီး မဟုတ်လား။ ဒီလောက်ဒုက္ခပေး တဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကို မနက်ဖြန် ဦးသိန်းဝင်းက ရိက္ခာဌာနနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ဖို့ကြီးသွင်းပြီး ထင်းလုပ်ပလိုက်။ အချုပ်ရုံးထောင်မှူးက မနက်ဖြန်အချုပ်သားလေးမောင်ကို ပုဒ်မ-၂၂၄ ရဲဘက်ပြေးမှု နဲ့ တရားစွဲပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ထောင်ဆေးရုံတင်ပြုစုပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်အဖွဲ့လူပေါင်းစေ့ပြီဖြစ်၍ ထောင်ပိတ်နိုင်ပါသည်။ ထောင်ပိတ်ချိန်မှာ ည ၁၁ နာရီဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ ညစာမားရသေးပါ။ အိမ်ပြန်ရေချိုးပြီး ညစာစားတော့ ညမွန်းတည့် ၁၂နာရီ ထောင်လုပ်ငန်းမှာ ဘဏ်လုပ်ငန်းလိုပင် ငွေအရေအတွက် မစေ့လျှင် ဘဏ်ပိတ်မရသလိုပင် လူအရေ အတွက် မစေ့ပါလည်း ထောင်ပိတ်၍ မရပါ။

ဘဏ်တွင်ငွေလိုလျှင် စိုက်၍ ရကောင်းရမည်။ ထောင်တွင် လူလိုလျှင်တော့ လူစိုက်ရန်မဖြစ်နိုင် ည။ မနက်၊ မတွေ့မချင်း ရှာရပေတော့မည်။ လူပို၍ လည်းမရ။ အလွန်းတင်းကြပ်စည်းကမ်းကြီးသော ထောင်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရိက္ခာထောင်မှူးဦးလှက သစ်ခုတ်သမားနှင့် လွှဲ၊ ပုဆိန်၊ ကြိုးများ ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့အဆောင်တွင်းဖြစ်၍ ကြီးကြပ်ပြီး ခုတ်လှဲရပေသည်။ သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိသော ထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာမဂ္ဂနန်းက အမိန့်ပေး၍ ခုတ်ရသော်လည်း ကြီးကြပ် ခုတ်လှဲရသူ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်စိုးရွံ့မိသည်။

အလုပ်သမားများက ညောင်ကိုင်းများကိုချိုင်၍ ပင်စည်းကြီးအားအပိုင်းပိုင်း ပိုင်းဖြတ်ရာ ညောင်စေးများမှာ ပြစ်ခဲမနေဘဲ သွေးရောင်အရည်များ စီးကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပင်စည်ပိုင်း များအား ရဲတင်းများနှင့် အစိပ်စိပ်ခွဲ၍ ဖိုကြီးသို့ပို့ပြီးနေလှန်းသည်။ မကြာမီ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား များအတွက် ထမင်းဟင်းချက်ရာတွင် အသုံးပြုသော ထင်းဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သရဲတစ္ဆေရှိသော ညောင်ပင်ကြီးမှာကား ပျောက်သွားပြီ အဆောင်တောင် ယာ အဖြစ် ရာသီသီးနှံများအား စိုက်ပျိုးရာ အလွန်အောင်မြင်သည်။ ယခင်က ညောင်ပင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် မဖြစ်ထွန်းသော သီးနှံပင်များမှာ ယခုနေရောင်ရသဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားကြလေသည်။ ညောင်ပင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း မည်သည့်ပြဿနာမှ ထပ်မံမဖြစ်ပေါ်တော့ပါ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်ုပ်တာဝန်မှူးသည် ထောင်မှူးအင်းအားများသဖြင့် ထောင်ပိတ်၊ ထောင်ဖွင့်အဖွဲ့ခွဲထားရာ ထောင်မှူးအင်းအား ၁၀ ယောက်ကျော်သဖြင့် တစ်လတွင် ၁၀ ရက်တစ်ခါ ခန့်တာဝန်မှူးကျသည်။ ကျွန်ုပ်အောက်တွင် ကင်းပတ်လှည့်လည်ရန် တာဝန်ကြပ်နှင့် ပတ်ကင်းဝန် ထမ်းများ စစ်ခွေးပတ်ကင်းလည်း ရှိသေးသည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင် အရှေ့ဗဟိုကင်း၊ အနောက်ဂတ် ကြီးနှင့် ဘူမျှော်စင် ၇ ခုရှိသည်။

အတွင်းအုတ်ရိုးကို အမှတ် ၇ ဘူမျှော်စင်ဘက်မှ စတင်ပတ်ပြီး အမှတ် ၁ ဘူမျှော်စင်ဘက်သို့ စစ်ဆေးရသည်။ အမှတ် ၁ မျှော်စင်ကိုကျော်သည်နှင့် နှင်းဆီခြံအတွင်းမှ ကြိုးစင်မဲမဲကြီးကိုမြင်ရ သည်။ ကြိုးစင်ကိုကျော်တော့ အပြင်အုတ်ရိုးကြီးနှင့် အမှတ် ၆ အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်၊ ည ၉ နာရီ မထိုးသေး၍ သီချင်းဆိုသူဆို၊ ကသူက စကားပြောနေကြသူများနှင့် ဆူညံနေသည်။

အတွင်းအုတ်ရိုး ၊ ကင်းစစ်ပြီးသည်နှင့် အပြင်ထွက်၍ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် အပြင်အုတ်ရိုးဂိတ် ကြီး၊ သင်တန်းကျောင်း၊ ကင်းဘုတ်များကိုစစ်ရသည်။ ပြီးနောက် သီးသန့်ထောင်(ANNEE JAIL) ကို ဝင်၍ စစ်ရသည်။ ထိုမှ ရုံးချုပ်ကပင် အနောက်ဂတ်ကြီးနှင့် မျှော်စင်များကို အပြင်မှပတ်ရသည်။

အပြင်အုတ်ရိုးအဝန်းအဝိုင်းမှ တစ်မိုင်ခွဲရှိသဖြင့် အပြင်ကင်းစစ်ဆေးလျှင် အနည်းဆုံး ၁ နာရီ ခန့်ကြာသည်။ ဒါတောင် စက်ဘီးများစီး၍ ကင်းပတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရိက္ခာထောင်မှူးဦးလှက စက်ဘီးမစီးတက်သဖြင့် သူ့ခများ ကင်းသုံးကြိမ်ပတ်ရုံးနှင့်လမ်းလျှောက်ရသဖြင့် မိုးလင်းတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ စက်ဘီးဖြင့် ဖြစ်၍ မနက် ၃ နာရီ ကင်းပတ်ပြီးသည်နှင့် သုံးနာရီခန့် အိပ်နိုင်ကြ သေးသည်။

တာဝန်မှူးကင်းပတ်ချိန်မှာ ည ၉ နာရီတစ်ကြိမ် ည ၁၂ နာရီ တစ်ကြိမ် ၊ မနက် ၃နာရီ တစ် ကြိမ်ဖြစ်သည်။ တာဝန်ကြပ်လုပ်သူကလည်း တာဝန်မှူးများနောက် တစ်နာရီခြား၍ ကင်းပတ်ကြရ သည်။

အပြင်ကိစ္စများပြီးနောက် အတွင်းရှိ အိပ်ဆောင် ငါးဆောင်ထောင်ဆေးရုံနှင့်တိုက်များအား လိုက်လံစစ်ဆေးရသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးသမီးဆောင်လူနာကိစ္စပေါ်ပါက ဆေးမှူးများနှင့် အတူ အဖွဲ့ဝင်လိုက်ဝင်ရသည်။ အမျိုးသမီးဆောင်မှာ အမျိုးသားဆောင်လိုမဟုတ်။ ညပိုင်းမှသာ ရောဂါကပေါ်တက်သည်။

အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ဝင်သည်နှင့် တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင်၊ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း၊ ရောဂါ တွေက ပေါ်တော့သည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်။ မွေးလူနာနှင့်ဗိုက်အောင့်သည်ဟု အကြောင်းပြသော ရောဂါများဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းတွင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ လူပျိုထောင်မှူးကလေးများက အဟုတ်မှတ်၍ ဆေးမှူးများ နှင့်အတူ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုကြသည်။ သူတို့ရောဂါအဆန်း၊ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်မပြုလုပ်ရသေးမီ ဆေး မှူး လက်ဖြင့် ထိသည်နှင့် ရောဂါသက်သာသွားတက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောဖူးသည်။

“မင်းတို့ထောင်မှူးပေါက်စတွေကို စမ်းနေတာ အဲ့ဒါရောဂါမဟုတ်ဘူး။ “လင်ဆာနာ”တဲ့ကွ။ မှတ်ထား”

ဟုတ်လောက်ပါတယ်။

အမျိုးသမီးများသည်လည်းကောင်း၊အမျိုးသားများသည်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ အိမ်ယာနှင့် နှစ်ကာလရှည်ကြာခွဲခွာနေကြရသဖြင့် စိတ်ကျရောဂါတစ်မျိုးဟုပင်မှတ်ယူမိပါ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က ပါရမီဖြည့်သည့်အနေဖြင့် ဟန်ဆောင်သည်ဖြစ်စေ၊ တကယ်ပင် ဖြစ်စေ၊ သဘောထားကြီးစွာ အမျိုးသမီးဆောင်များသို့ ဝင်ထွက်ကြရသည်။ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းက လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား မုန့်များ၊ လက်ဖက်ရည်များနှင့် ဧည့်ခံတတ်သည်လေ။

အမျိုးသားဆောင်များ၌ လည်း ယခုလို ဆောင်းကာလတွင်

ထူးဆန်းသောရောဂါတစ်မျိုးဖြစ် တက်သေးသည်။ အမျိုးသားရောဂါဖြစ်သည်။
“တိုနာ”ဟုခေါ်သည်။ အမျိုးသားအင်္ဂါမှာ ရှုံ့၍ ဗိုက်ထဲ သို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်သွားရာ
ဝေဒနာရှင်မှာ ဗိုက်အလွန်အောင့်၍ အော်နေရတက်သည်။

ထိုအတွက်ဆေးကိုလည်း အမျိုးသမီးဆောင်မှ
သွားတောင်းရတက်သည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့၍ ညစ်ညမ်းသည်ဟု မယူဆစေလိုပါ။
အမျိုးသားများ တိုနာ ရောဂါအတွက် အမျိုးသမီး ဆီးခုံအမွှေးကို စက္ကူထဲထည့်
မီးရှို့ရှူရှိုက်သည်နှင့်ချက်ချင်းပျောက်ပါသည်။ နောက်ကျပါက အသက်အန္တရာယ်ပင်
ထိခိုက်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်မိန့်ဂျေးတွင် ခေတ္တထိုင်၍ ကင်းစစ်အစီရင်ခံစာရေးရင်
ရေနွေးကြမ်းသောက်၍ နားနေစဉ် ထောင်မှူးကြီးဦးတင်ရွှေနှင့်
တပည့်တစ်ဦးရောက်လာသည်။

မိန့်ဂျေးအနီးရှိ ဖိုပိုင်ကြီးခေါင်တိုင်ပေါ်တွင် နားနေသော
တဂစ်ဂစ်အော်မြည်နေသည့် ငှက်ဆိုး များ(လင်းကောင်ပိုး)အား
လေသေနတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေးခွဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပစ်ကြသည်။

သုံးလေးကောင်ပြုတ်ကျလာသည်။ တစ်ကောင်လျှင် (၅၀
ကျပ်သား)ခန့်ရှိ ဇီးကွက်မျက်နှာဖြင့် ငှက်ဖြူကြီးများဖြစ်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင်
အမွှေးနှုတ်၍ ညမီးဖိုကြီးတွင် ကြော်ခိုင်းသည်။ ထိုစဉ်လင်း
ကောင်ပိုးငှက်ဆိုးများမှာ အုပ်စုဖွဲ့ကာ ပျံသန်းရင်း
တဂစ်ဂစ်အော်မြည်နေတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီး၏ တပည့်မှာ လေးခွတစ်လက်ဖြင့်
ခြောက်ထုတ်နေရသည်။ ငှက်ကြော်များ ကျက်တော့ ကျွန်တော့်အား
စားရန်ပေးတော့လည်း ကျွန်ုပ် မသတိ၍ ငြင်းလိုက်ရသည်။

သူတို့ဆရာတပည့် ငှက်ကြော်များအား ထုတ်ပိုး၍

ထောင်အပြင်သို့ယူသွားကြသည်။ ကရင် ထောင်မှူးကြီးမှာ
အကောင်းပလောင်စားရာတွင် အလွန်ဝါသနာပါသည်။ လိပ်များ၊ မြွေများ၊ ငါးရှည်
များ၊ ဖားများကိုလည်း အလွန်ကြိုက်သည်။

သူတို့ထွက်သွားတော့ တာဝန်ကြပ်
တပ်ကြပ်ကြီးဦးအေးမောင်ရောက်လာသည်။ ငှက်ဆိုးများ အော်ဟစ်နေသည်ကို
မြင်သည်နှင့်

“အင်း... ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ရွှေကတော့ လုပ်သွားပြီ။
ဟိုအပတ်ကလည်း သူတို့ဆရာတ ပည့် ငှက်သူတော်တွေကို သတ်သွားလို့
ဆရာတို့အဆောင် ၄ မှာ ပေါက်တူးခုတ် လူသတ်မှုဖြစ်တာ ။ ဒီနေ့လည်း
ဘာဖြစ်ဦးမယ်မသိဘူး”

“ငှက်ဆိုးတွေမဟုတ်ဘူးလား။ ဆရာကြီးရဲ့၊
ဒီကောင်ကြီးတွေကြည့်ရတာ ကြောက်စရာ လည်း အလွန်ကောင်းတယ်။
ကျိုးကန်းတွေလိုပဲ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဝိုင်းအော်နေကြတာ မပြီးတော့ဘူး။ အတော်အ
ငြိုးကြီးတယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

တပ်ကြပ်ကြီး။ ။ သူတို့က ငှက်ဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။
ငှက်သူတော်ကောင်းတွေပါ။ သူသေခါနီး ရင် နိမိတ်ဖတ်ပြီး ဂစ်ဂစ်နဲ့ ထိုးတက်လို့
ငှက်ဆိုးလို့အချို့က ခေါ်ကြတာပါ။ သူတို့က နိမိတ်ကြိုတင်ဖတ်ပြီး လူသေတော့မယ်။
ကောင်းမှုကုသိုလ်အာရုံပွားဖို့ ကြိုတင်အသိပေးတာပါ။ သူတို့ ဂစ်ဂစ်နဲ့ထိုးလို့ လူ
သေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို သတ်မိရင်တော့ ကျိန်တာ
အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုညလည်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သေချာတယ်။
ဆရာသတိသာထားနေပေတော့။ ကျွန်တော်အရမ်း ပြော တာ မဟုတ်ပါဘူး။
အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောတာပါ

“ဆရာရယ် တိုက်ဆိုင်မှုလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

စိတ်အစွဲအလမ်းတွေမှထားပါနဲ့။ တော်ကြာ ဥပါဒါန်ကြောင့်
ဥပဒ်ရောက်ဖြစ်နေပါမယ်။”

“ကဲ ... ဆရာကြီး နားပါဦး။ ည ၁၂ ထိုးတော့မှာ ဆိုတော့
ကျွန်တော်တိုက်ခန်းတွေပတ်ပြီး အတွင်းအုတ်ရိုးပတ်လိုက်ဦးမယ်။ ကဲ... လာဟေ့
စန်းဦး၊ ဒုတိယအကြိမ်ပတ်လိုက်ကြဦးစို့”

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့် ၇ မျှော်စင်ဘက်မှစ၍ ပတ်သည်။ ၇
မျှော်စင်ပေါ်က ကင်းတပ်သားက တော့ အားလုံးကောင်းပါတယ် ခင်ဗျားဟု
အော်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ၇ မျှော်စင်ဘူးကျော်၍ ၆ မျှော်စင် ဘူအကြား
ထောင့်ချိုးသို့အရောက်တွင် မီးရောင်မရှိသော မှောင်ရိပ်အတွင်း
4”&2’သစ်သားအချောင်း နှစ်ချောင်းအား အုတ်ရိုးကို ကပ်၍ ထောင်ထားသည်ကို
ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း အံ့သြလွန်း၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။
ထောင်ဖောက်ပြေးရန် ကြံစည်နေကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ခရာနှင့်
တုတ်တို(မျဉ်းလုံး)ဝကိုယ်စီသာ ပါရှိသည်။ ထောင်ဖောက်ပြေး မည့် သူများမှာ
တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်နိုင်။ အုပ်စုလိုက် ဖြစ်ဖို့များသည်။
ကျွန်ုပ်ချက်ချင်းသ တိရ၍ ခရာကိုမှုတ်လိုက်ရတော့သည်။

ခို... ခို... ခို

ခို... ခို... ခို

တပည့်ကျော် ဆန်းဦးကလည်း ခရာမှုတ်သည်။ ထိုစဉ်ကန်စွန်းခင်းနှင့်
ခရမ်းခင်း၊ ရုံပတီခင်း ဘက်မှ လူသံများကြားရသလို စစ်ခွေးတစ်ကောင်စီဆွဲ၍
ပြေးလာကြသော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကလည်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

ထောင်ဖောက်တယ်တင်တယ်ဟေ့ ရှာကြစမ်း

စစ်ခွေးတပ်သား သိန်းဦးနှင့်အောင်မြန်မာ

ဆရာအနောက်ဘက်မှာ

ဟုသတိပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ် နောက်လှည့်ကြည့်ရာ

အကျဉ်းသားခုနစ်ယောက်ခန့် ကျွန်ုပ်တို့ထံ တုတ်၊ ခဲများကိုင်ဆောင်၍
ပြေးလာကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အသင့်ပြင်ဆင်ထားစဉ် စစ်ခွေးတပ်သား
နှစ်ယောက်က သူတို့တွင်ပါလာသည့် လေးခွများနှင့် ဆက်တိုက်ပစ်ကြတော့သည်။

ဒုတ်...အား

ဒုတ်... အား

ပစ်လဲကုန်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့က တုတ်နှင့်ရိုက်ပြီးဖမ်း၍
ထိုင်ခိုင်းထားရသည်။

ကြောက်ပါပြီဗျ...။ မပြေးတော့ပါဘူး။ မပစ်ပါနဲ့တော့

ဟူသောအော်သံကိုကြားရပြီးနောက်

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ယောက်ချင်းဖမ်းဆီး၍ စုဝေးထိုင်ခိုင်းထား စဉ် ကျွန်ုပ်တို့မှတ်သော
ခရာသံကြောင့် မျှော်စင်က သံချောင်းရိုက်၍ အချက်ပေးသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး
နှင့်လက်နက်ကိုင်များရောက်လာကြသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ရိုက်နှက်၍
ထိုင်ခိုင်းထားသော အကျဉ်း သားထောင်ပြေးများမှာ ထပ်မံရိုက်နှက်မည်ကို
ကြောက်ကြသဖြင့် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးထပ်လျက် မေ့ ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး
လဲနေကြသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး။ ။ ဦးသိန်းဝင်းတို့ လက်လွန်သွားသလား

မလွန်ပါဘူး ထောင်ပိုင်ကြီး ဟန်ဆောင်နေတာပါ။

သိန်းဦးတို့လောက်စလုံးဒဏ်က ပြင်းပုံရတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီး။ ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်သဘောပေါက်တယ်။ ကဲ..

လက်နက်ကိုင်ဝန်ထမ်းတွေ ငါအားလုံးကို ထခိုင်းပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းမယ်။
မထနိုင်ဘဲ ဟန်ဆောင်ပြီး လဲနေတဲ့ ရဲဘက်ပြေးကို တော့သေနတ်ဒင်နဲ့သာ
ထုပေရော့

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ နည်းစနစ်မှာ ကောင်းလှသည်။
ရဲဘက်ပြေးများလဲနေဟန်ဆောင်ရာမှ ချက် ချင်းထကြပြီး တန်းစီကြသည်။
ဝန်ထမ်းများက ဝိုင်းရိုက်မည်အလုပ် ထောင်ပိုင်ကြီးက တားသည်။

“မလုပ်ကြပါနဲ့တော့။ မိန်းဂျေးရောက်မှ
ငါအပြစ်ပေးမယ်ခေါ်သွားကြတော့”

မိန်းဂျေးရောက်တော့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရဲဘက်ပြေးများအား
စစ်ဆေးပြီးနောက် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ ဒေါက်ခြေကျဉ်းခတ်၍
တိုက်ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ၎င်းရဲဘက်ပြေးများမှာ ကျွန်ုပ်၏ အဆောင် မှာ
ခါးပိုက်နှိုက်မှုဖြင့် ထောင်ကျသူများဖြစ်ကြသည်။

ပြတင်သံတိုင် (တစ်ကျပ်လုံး)အား အောက်ခြေတွင် ဆားပုံ၊ သေးပန်း၍
ပြတ်သွားမှ လူအား ဖြင့်တွန်းရာ ၄”လက်မအကွာအဝေးရှိသော သံတိုင်တစ်ချောင်း
ပြတ်သွားသည်နှင့် ၈ လက်မအကွာ အဝေးပေါက်သွားပြီး ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆံ့
ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြတင်းတံခါးသံတိုင်များမှ ၄” လက်မခြား တံတိုင်များမှာ
သံချေးစားနေပြီး ပျော့ပျောင်းသွားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့
ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ (နောက်တစ်နေ့တွင် သံတိုင်များအား အသစ်လဲ
လှယ်ဂဟေဆော်၍ ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်)။

ထိုအမှုအတွက် ကျွန်ုပ် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရသည်။
စစ်ခွေးတပ်သား သိန်းဦးနှင့် အောင် မြင့်က တစ်ရစ်စီ ရာထူးတိုးသည်။

ကျွန်ုပ်အဆောင်က ပြေးခြင်းဖြစ်၍ ည တာဝန်ကျ

ဝန်ထမ်းကင်းသမားများနှင့် ဘာယာများကို တော့ အပြစ်ဒဏ်ချသည်

ကိစ္စတွေပြီးပြတ်၍ ရိက္ခာဌာနမှ တပ်ကြပ်ကြီး ဦးအေးမောင်နှင့်တွေ့ရာ သူက

ဆရာထောင်မှူး ကျွန်တော်မပြောဘူးလား။

ငှက်သူတော်လင်ကောင်ပိုးတွေက ကျိန်းတက် တယ်။ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ

“ဆရာကြီးကလည်း လင်းကောင်ပိုးသားစားတဲ့

ဆရာတပည့်ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တွေသာ ကံကောင်းလို့ မသေတာ။

ရဲဘက်ပြေးက ခုနစ်ယောက်တောင်၊ သိန်းဦးနဲ့အောင်မြင်တို့ရဲ့ လေးခွကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိတာ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ဒီကောင်တွေတုတ်တွေ၊ ခဲတွေနဲ့ ဝိုင်းဆော်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် ဆေးရုံရောက်နေလောက်ပြီ”

အဲ့ဒါပြောတာပေါ့ ဆရာထောင်မှူးရဲ့။ အခု

ဆရာတို့ဘက်ကအောင်နိုင်လို့ နာမည်ကောင်း လက်မှတ်တောင် ရသေးတယ်။

ဟိုထောင်မှူးကြီး ဆရာတပည့်လည်း မကြာပါဘူး။ ဆရာစောင့်ကြည့် နေပါ။

သတင်းဆိုးကြားရလိမ့်မယ်

ဟုတ်ဟန်တူပါသည်။ ထောင်မှူးကြီး ပင်နယ်စလင်ဆေးထိုးရာ

ဆေးခဲနေ၍ ဆေးရုံတက်ခွဲရ သည်။ တပည့်ဖြစ်သူ လေးခွသမားတင်အေးမှာ

မှိုတောက်၍ ဆေးရုံတင်ရာမှ သေဆုံးသွားသည်။ တစ် ပတ်ခန့်ကြာပါလိမ့်မည်။

တင်အေးအသုဘအား ပေါက်တောသချင်းတွင်ချရာ

နေ့ခင်းကြောင်တောင် လင်းကောင်ပိုး ငှက်ဆိုးများ အုတ်လိုက်ထွက်လား တဂီဂီ၊

တဂစ်ဂစ်ဖြင့် အလောင်းအား လိုက်ထိုးကြသည်မှာ ထူး

ဆန်းသောမြင်ကွင်းဖြစ်နေသည်။

အားလုံးကလည်း အံ့သြကြသည်။ လင်းကောင်ပိုးငှက်ဆိုးများ၏

ကျိန်စာနှင့် အငြိုးအတေးမှာ လွန်စွာကြီးမား ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

အသုဘလိုက်ပို့ရာတွင် ပါဝင်သော တပ်ကြပ်ကြီး ဦးအေးမောင် က
ကျွန်ုပ်အားလက်ကုပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောလာသည်မှာ...

“ဆရာထောင်မှူး ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပြီလား”တဲ့လေ။

နောက်တပတ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူရသော အကျဉ်းထောင်ပိုင်
ပုံသေပစ္စည်းများထား သော အလုပ်ဘက်ဝင်အတွင်းရှိ ဂိုထောင်သို့ရောက်သည်။
သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရန်နှင့် လက်ကျန်ပစ္စည်း စာရင်းကောင်းရန်ဖြစ်သည်။
ရဲဘက်အကျဉ်းသားအချို့ကိုလည်း အမှိုက်ရှင်း၊ မြတ် ပေါက် လုပ်ခိုင်းထားသည်။
လက်သမားများကိုလည်း ဆူးကြိုဝင်းနှင့် တံခါးများအား ပြန်လည်ပြင်ဆင်
ခိုင်းထားသည်

ထိုဂိုထောင်များတွင် ဒန်ခွက်အမျိုးမျိုး၊ ကြွေရည်သုန်ခွက်များနှင့်
ပုံသေပစ္စည်းအဟောင်းများရှိ သည်။
အကျိုးအပွဲအပျက်အစီးပစ္စည်းအဟောင်းများလည်းရှိသည်။
လုပ်ငန်းတာဝန်များပြား၍ ထိုနေ့ ကရဲဘက်အကျဉ်းသားများအားလည်း
ဂိုဒေါင်ဝင်းအတွင်း၌ ပင် နေ့လယ်စာကိုကျွေးရသလို ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့လည်း
ဖြစ်သလိုစားကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဖြစ်သလိုစားရသည်ဆိုရာ၌ လည်း ဂိုထောင်ဝင်းအတွင်းရှိ
မန်းကျည်းရွက်နုသုပ် နှင့် အလုပ်ဘက်ဝင်းများမှ စိုက်ပျိုးထားသော ကိုက်လံကြော်၊
ပန်းဂေါ်ဖီကြော်များတော့ ပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် ပုဏ္ဏားတစ်ဦးက
စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် အဆောက်အဦများအောက်သို့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းရာ
မြွေအမျိုးမျိုး ထွက်လ လာသဖြင့် အကျဉ်းသားများအား မထိခိုက်စေလိုသဖြင့်
လုပ်ငန်းအား ရပ်နားခိုင်းလိုက်ရသည်။ အ တော်အတန်လည်း ရှင်းလင်းသွားသဖြင့်
ထောင်ပိုင်ကြီးလာရောက်စစ်ဆေးလျှင် သဘောကျမည်ဖြစ် လေသည်။

အလုပ်ဘက်ဝင်းအတွင်းရှိ ပုံသေပစ္စည်းဂိုထောင်ဝင်းမှာ

အလုပ်ရုံများနှင့် နီးစပ်သော်လည်း သွပ်ပြားစည်းရိုးများ ကာရံထားသဖြင့် သိခြားဝင်းဖြစ်နေသည်။ လူအဝင်အထွက်မရှိ။ မနန်းကျည်းပင် ကြီးနှစ်ပင်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်တော့ရှိသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်ပိတ်အလှည့်မဟုတ်ပါ။ ညနေ ၄:၃၀

နာရီခန့် ထောင်ထဲမှထွက်၍ အညောင်းပြေ တင်းနစ်ကွင်းသွားပြီး စာရေးကျော်ဇော၊ ထောင်မှူးကြီး ဦးဘိုကြည်တို့နှင့် တင်းနစ် ရိုက်သည်။ ယနေ့ထောင်ပိတ်အဖွဲ့မှာ ထောင်မှူးကြီး ဦးအုန်းမောင်တို့အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့်မှောင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုခွဲအိမ်ပြန်ကြပြီး

ရေမိုးချိုးညစာစားကြသည်။ ည ၈ နာရီ သတင်းလာချိန်တွင် ဂါတ်ခန်းမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပျောက်နေ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ နာနေသော ထောင်အရာရှိများအား ခေါ်ခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်မှာ ၂၄ နာရီတာဝန်ရှိသဖြင့် ယူနီဖောင်းအမြန်လဲကာ

ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ရ တော့သည်။ မိန့်ဈေးရောက်တော့ လူအတော်စုံနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း အဆောင်ဝင်းများအား လူခွဲရှာကြ သည်။ ပျောက်နေသူမှာ ၅ ဆောင်မှ အကျဉ်းသား ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်ကျသူ တင်အောင်ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ဘက်ဝင်း၊ အလုပ်ရုံဝင်သော့များထုတ်၊

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများထုတ်၍ ရှာ ကြသည် မတွေ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ညနေက ရှင်းခဲ့သော ပုံသေပစ္စည်း ဂိုထောင်ဝင်းအတွင်း ပိုက်စိတ် တိုက်ရှာကြပြန်သည်။

ဂိုထောင်အောက်သို့ မီးထိုးကြည့်ရာ ရဲဘက်အဝတ်အစားများနှင့်

ဖျာတစ်ချက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရဲဘက်ပြေးခိုအောင်းသွားသော လက္ခဏာရှိနေသဖြင့် အားတက်ပြီး ရှာကြပြန်သည်။ မတွေ့ပါ။ မြွေပေါသောနေရာဖြစ်၍

ကျွန်ုပ်ဝန်ထမ်းများအား သတိပေးရသည်။

နောက်ဆုံးရွက်နုများပေနေ၍ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသော
မန်းကျည်းပင်နှစ်ပင်နှင့်ညောင် ပင်အား ဝိုင်း၍ မီးထိုးပြီးရှာကြသည်။
မန်းကျည်းပင်ပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိသော်လည်း ညောင်ပင်ခြေရင်း တွင်
ရာဘာဖိနပ်တစ်ရံကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မီးထိုးပြီးအော်မှ မန်းကျည်းပင်ပေါ်မှ
ရဲဘက်ပြေး ဆင်းလာသည်။

အောက်ရောက်တော့ ရဲဘက်ပြေးတင်အောင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖု၊
အဝိမ့်များနှင့် သီးနေပြီး ယောင်ကိုင်းနေသည်။ သတိပင် ရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်၊
စိတ်ဆိုးနေသော ဝန်ထမ်းများက ဝိုင်းရိုက် ရန်ပြင်ဆင်သော်လည်း ထောင်ပိုင်ကြီးက
တားသည်။ ရဲဘက်ပြေးအား မရိုက်ရသည့်အပြင် သတိလစ် နေ၍ ဝန်ထမ်းများက
ထမ်းခေါ်ပြီး ထောင်ဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲဘက်ပြေးမှာ သက်သာလာ၍ စစ်ဆေးကြရာ
သူ့အိမ်မှ သူ့ဇနီးဖောက်ပြန် သွား၍ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ကြောင်း
ပုံသေပစ္စည်းဂိုထောင်အောက်တွင် ပုန်းခိုနေစဉ် မြွေများထွက် လာ၍
မန်းကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြေးရာ မန်းကျည်းပင်ပေါ်မှ လူမည်းကြီးက လက်မခံဘဲ
တွန်းချကြောင်း ဝန်ထမ်းများအဖွဲ့ရောက်လာသဖြင့် ညောင်ပင်ပေါ်သို့
တက်ပြေးရာ၌ လည်း ညောင်ပင်ပေါ်မှ လူနီကြီး က အတင်းဆင်းခိုင်းပြီး
ခါချည်ထုပ်များနှင့် ပစ်ပေါက်သဖြင့် အောက်သို့လည်းမဆင်းရဲအထက် သို့ လည်း
မတက်ရဲတော့ဘဲ ပေကပ်တွယ်ဖက်နေစဉ် ဖမ်းမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။
ထို့ကြောင့် တင် အောင်အား ရဲဘက်ပြေးနှင့် အရေးယူအမှုဖွင့်ပြီး ခြေကျင်းခတ်၍
တိုက်ပိတ်ရပြန်သည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင် ကျွန်ုပ်တောဝန်ကျစဉ်အတွင်း အကျဉ်းသား၊
အချုပ်သားထွက်ပြေးမှုများ မကြာခဏ ကြုံရဖူးသော်လည်း အုတ်ရိုးအားကျော်၍
လွတ်မြောက်သွားသူများ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ။ သန္ဓေ၊ ဆရာ၊
တပ်ကြပ်ကြီးများ အပြောအရတော့ အင်းစိန်ထောင်မှာ ပရလောကသား

အစောင့်အကြပ်များရှိသဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူမရှိကြောင်း
တစ်နည်းနည်းဖြင့်ပြန်လည် ဖမ်းမိသည်ချည်းသာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

နောက်တစ်မှုကတော့ အတော်အကြောင့်ကြောင့်နိုင်လှပါသည်။
အမျိုးသမီးအချုပ်သူထွက် ပြေးမှုဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်များ ဂေဟက
သင်တန်းဆင်းတော့ အလွန်မျိုးကောင်းသည် မဟူရာနေကြာ ပန်းများအားအား
မျိုးယူခဲ့ပြီး ထောင်ဘူဝနှင့် မိန်းဂျေးသွားရာလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် စနစ်တကျ
တန်းစီ၍ စိုက်ပျိုးထားရာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် အလွန်စိမ်းစိုလှပပြီး
အပင်ပုသော်လည်း မျိုးကောင်း သဖြင့် နေကြာပွင့်ကြီးများမှာ
ထမင်းစားပန်ကန်ပြားခန့်ရှိသည်။ သို့သော် ၂၄ ပေ ခန့်ရှိသည်။ ထောင် အုတ်ရိုးကြီး
ကာရံထားသဖြင့် ပျားများဝင်ရောက်မလာနိုင်ပါ။ အပွင့်ကြီး၍ လှပသော်လည်း
မျိုးစေ့မ အောင်မြင်ပါ။

တစ်နေ့ ညနေခင်း ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်ပိတ်နေကြစဉ်
အမျိုးသမီးအချုပ်သစ်တစ်ဦး ပျောက်ဆုံး နေကြောင်း အကြောင်းကြားပါသည်။
ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီး အချုပ်ဆောင်နှင့် အကျဆောင်အပြင် ဝန်းကျင်အား
အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်နှင့် အကျဆောင်အပြင်ဝန်းကျင်အား
အမျိုးသားဝန်ထမ်းများ က ရှာသလို အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းများက
အမျိုးသမီးဆောင်တွင်း၌ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ အမျိုးသမီးဆောင်ကိစ္စဖြစ်၍ မိန်းဂျေးတွင်
စုပေါင်းထိုင်ကြရင်း လေပစ်၍ ရေ နွေးကြမ်းသောက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ်
အစိမ်းရောင်ဖက်ရှင်ဝတ်ထားသော ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး
မိန့်ဂျေးလမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က အမျိုးသမီးအဆောင်မှူး ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ဟုထင်သဖြင့်
ယနေ့ည သူမ၏ အဆောင် မှအချုပ်သူတစ်ဦးမှာ မှားယွင်းမှုအတွက်
မနက်ဖြန်မနက်တွင် အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးခိုင်းရန်

တိုင်ပင်နေကြစဉ် မီးရောင်အောက်ရောက်လာတော့မှ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်မဟုတ်မှန်း သိရ တော့သည်။

ဒေါ်ခင်မြကြွယ်၏ ညီမ၊ သို့မဟုတ် အမျိုး၊ သို့မဟုတ် နယ်မှလာသည့် အရာရှိလားဟု ထင်နေ မိကြသည်။ ထောင်စည်းကမ်းအရ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများမှာ မိန်းဂျေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် မ လျှောက်ရ။ လမ်းမကြီးဘေး အုတ်နံရံများအနီးရှိ အသွားလမ်း အပြန်လမ်း ဖောက်ပေးထားသော လမ်း မှသာ သွားရလာရသည်။

ယခုတော့ အမျိုးသမီးမှာ ရဲတင်းစွာပင် လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဟန်ပါပါလျှောက်လှမ်းလာပြီး မိန်ဂျေး မီးရောင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မိန်းဂျေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား၊ ရုံးပြန်များ ညအခါ စစ်ဆေးရန်အတွက် မီးချောင်းများအား လေးဘက်လေးတန် ထိန်နေအောင်ထွန်းထားသည်။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယအဆောင်မှူးတပ်ကြပ်ကြီး ဦးထွန်းမောင်အား တွေ့ဆုံ ပြီး..

“ဦးလေး ... ဒီကနေ အင်းစိန်ဟီးနီးကားဂိတ်ကို ဘယ်လိုသွားရသလဲ။ လမ်းညွှန်ပါဦး”

ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်နေကြသော ထောင်မှူးများက သဘောပေါက်လိုက်ကြသော်လည်း ရိုးသားသော တပ်ကြပ်ကြီးက ...

“ငါ့တူမက ဝန်ထမ်းဧည့်သည်ထင်တယ်။ ရှေ့ဘူတံခါးကြီးအပြင်ထွက်ပြီး ထောင်ဝင်လမ်းမ ကြီးအတိုင်းလျှောက် လက်ဝဲဘက်ချိုးလိုက်ရင် အင်းစိန်ဈေးကြီးကျော်တာနဲ့ အင်းစိန်ဈေးကြီးကျော် တာနဲ့ အင်းစိန်လေဟာပြင်ဈေးရှေ့ဟီးနီးကားဂိတ်ကို ရောက်တယ်ကွဲ့”

ဟုတ်ကဲ့.. ဦးလေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မသွားပါဦးမယ်

ထိုစဉ်အမျိုးသမီး ပြန်လှည့်ထွက်မည့်အပြု ကျွန်ုပ်ကထ၍

“ညီမလေး.. လာပါဦးကွဲ့။ ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦး၊ ညကြီးမင်းကြီး

မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ မကောင်းဘူးကွဲ့။ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပါမယ်။
ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲကွဲ့။”

ညီမက ပြည်မြို့ကပါ။ စမ်းချောင်းမှာတည်းတယ်။ အခုညတော့

စမ်းချောင်းပြန်မှာပါ။

အေး.. အေး.. ခဏထိုင်ပါဦး။ အမျိုးသမီးအဖော်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။

ခဏစောင့်နော်

ကျွန်ုပ်အဖွဲ့အား မျက်စေ့မှိတ်ပြပြီး အမျိုးသမီးဆောင်ဘက်သို့

တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့တော့ သည်။ အမျိုးသမီးအဆောင်မှူး

ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ခေါ်လာရသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော အချုပ်သူမှာ စိတ္တဇေဝဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တည်းခိုအိမ်မှာ

အဒေါ်ဖြစ်သူအား စိတ်ဖောက်ပြန်၍ တုတ်နှင့်ရိုက်မိသောကြောင့်

ထောင်သို့အချုပ်သစ်အနေဖြင့်ပို့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ချော မောလှပပြီး

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားကြောင်း သိရတော့သည်။

ထိုစဉ်က ဒေါ်ခင်မြကြွယ်မှာ ထောင်မှူးယူနီဖောင်းမဝတ်ဘဲ အရပ်ဝတ်

ဝတ်ထားသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းဂျေးလမ်းအတိုင်း

လျှောက်လှမ်းလာကြရင်း ဒေါ်ခင်မြကြွယ်က..

ဒီကောင်မလေး ဒီနေကြာပန်းခင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတာဖြစ်လိမ့်မယ်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထား ပြီး ညမှောင်စပျိုးချိန်ဆိုတော့ မမြင်တော့ဘူးပေါ့

ကျွန်ုပ်

ဟုတ်လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်တော့ ဒီနေကြာပန်းခင်းကြီး ရှင်းရတော့မယ်

ထင်ပါရဲ့နော်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါ်ခင်မြကြွယ် လမ်းတွင်ကြိုတင်တိုင်ပင်လာသည့်အတိုင်း မိန့်ဈေးရောက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်က...

“လာ... လာ... ညီမလေး။ အစ်မလည်း အင်းစိန်ဈေးဘက်သွားပြီး မုန့်ဝယ်မလို။ လမ်းကြိုပါ တယ်။ ဟီးနီးကားဂိတ်က နည်းနည်းတော့လှမ်းတယ်။ အစ်မတို့အိမ်မှာ ခဏနေပြီး သွားကြတာပေါ့။ ညစာကော စားပြီးပလားကွဲ့”

“မစားရသေးဘူး အစ်မ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

သူတို့ထွက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ကလိုက်ကြရတော့သည်။ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ကို အကာ အကွယ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အေးဆေးစွာ အမျိုးသမီးအဆောင်တွင် ဝင်သွားမှ ကျွန်ုပ်တို့လှည့် ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ စည်းရုံးရေးကောင်းသော အမျိုးသမီးအဆောင်မှူး ဒေါ်ခင်မြကြွယ်၏ အောက်တွင် ငြိမ်ဝပ်သွားဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မိန့်ဈေးရောက်ပြီး မကြာမီ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ရောက်လာသည်။ လူပေါင်းကိုက်သွားပြီး ဖြစ်၍ စာရင်းလာပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နွယ်တော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီး။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ညစာထမင်းကျွေးထားလိုက် တယ်။ မိုးချုပ်ပြီဖြစ်လို့ မနက်မှ လိုက်ပို့မယ်လို့ပြောထားတာ သူနားထောင်ပါတယ်။ ယဉ်လည်း ယဉ် ကျေးဇူး ခေတ်ပညာတက်ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ သူ့စိတ်က တစ်ချက်တစ်ချက်မှဖောက်တာပါ။ ယဉ်ယဉ် ကလေးရူးနေရှာတာ သနားပါတယ်။

ထောင်မှူးကြီး ဦးအုန်းမောင်က

ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ရေ .. သူ့ကိုလည်း သနား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သနားပါဦး။ မနက်ဖြန် ခင် ဗျား လူပေါင်းနောက်ကျတဲ့အတွက်

မုန့်ဟင်းခါးကျွေးရတော့မှာ

ရပါတယ်ရှင်။ ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အား

မုန့်ဟင်းခါးကျွေးသလို ကျွန်ုပ်က လည်း ထောင်ပိုင်ကြီးအမိန့်အတိုင်း လွန်စွာလှပပြီး

စိမ်းလန်းသာယာလှသော နေကြာခင်း ကြီးအားရှင်းလင်း လိုက်ရတော့သည်။

ထောင်တွင်း ပျားများမလာသဖြင့် ဝတ်မှုန်မကူးနိုင်သောကြောင့်

နေကြာမျိုးစေ့များလည်း မ အောင်မြင်ပါ။ ပျားဂေဟာမှ မဟူရာနေကြာ

မျိုးပြုတ်သွားရတော့သည်။

*